

Den gamle mand på bjerg

af Robin Staffan Mattuck

Spilleleder: I kommer ind i den tilrøgede krostue, hvor en beruset udseende troubadour sidder ved bardisken, og er i færd med at stemme sin lut. Det lyder fælt!

Spiller 1: Hvad er der ellers i rummet?

Spilleleder: Ja, der er selvfølgelig krofatter og -mutter, og ved et rundt bord sidder der fire fulde bønder og spiller terninger. Lige inden for døren er der sat en seddel op, men da ingen af jer kan læse, får I ikke jobbet. I et mørkt hjørne sidder der en kutteklædt herre, der godt kunne ligne en assin... øh, næh... assian, står der...

Spiller 1, 2 & 3 (i kor): En HVAD?

Spilleleder: Øh, ja... en af de der skumle typer, der slår folk ihjel for penge...

Spiller 3: Nå, en issain!

Spilleleder: Ja, ja, en assisan!

Du har sikkert før stiftet bekendtskab med det engelske ord *assassin* (snigmorder), ja, du har måske endda haft den fornøjelse at møde eller spille en i en AD&D kampagne. Har du nogensinde spekuleret over hvor et mærkeligt ord som dette egentlig kommer fra? Ordet *assasin* (og det staves altså kun med tre s'er på dansk!) stammer sandsynligvis fra det arabiske *hashashin* (hashnyder), og blev brugt om en muslimsk sekt der eksisterede i begyndelsen af vort årtusinde, og kom til at spille en ikke så ringe politisk under korstogene. Men hvem var de egentlig? Hvad lavede de? Hvorfor har de lagt navn til en AD&D character class? Hvad kan de bruges til? Røg de hash? Hvor meget røg de? Vi begynder fra begyndelsen...

Historie

Ja, det var heller ikke MIT yndlingsfag i skolen, men det skal jo være skidt, før det kan blive godt. Altså: I året 632 e. kr. døde islams grundlægger, profeten Muhammed, og der skulle vælges en værdig efterfølger, en khalif (det er det man i dag kalder en *imam*. Jeg-vil-være-khalif-i-stedet-for-khaliffen-stemningen satte hurtigt ind, og det gav visse problemer for den endnu meget unge religion. Den mest logiske fremgangsmåde, mente man, var at vælge Muhammeds biologiske efterfølger, men der var bare det problem, at Muhammed ved sin død havde intet mindre end *ni* koner (han tillod flerkoneri, dog kun fire, hvis man ikke lige var profet, og dem var der jo kun én af), og de havde selvfølgelig en masse børn. En af Muhammeds svigerfædre, Abu Bakr, mente at der måtte en mere erfaren mand til embedet, og valgte sig selv som den nye khalif. Han sov stille ind i år 634, men nåede at udpege sin general, Umar, som sin efterfølger. Umar gik straks i krig med alt og alle (han var jo general), og blev i år 644 dolket af en persisk slave (Muhammed havde også tilladt slaveri, og det var slaverne jo kede af). Heldigvis nåede Umar at nedsætte et udvalg der skulle vælge den næste khalif,

„Jeg vidner,
at der er ingen gud
uden Allah,
og at Muhammed er
Allahs Udsending!“

Shahada - trosbekendelse

og den heldige blev Muhammeds svigersøn, Uthman. En anden af svigersønnerne, Ali, ville ellers grumme gerne have haft stillingen, men det blev altså alligevel Uthman. Alis venner dannede et parti (Muhammed havde hverken tilladt eller forbudt partier, så ingen kunne rigtig gøre noget ved det) som de kaldte *Shi'at Ali* (Alis parti) eller slet og ret *Shi'a* (partiet), og dem som var med hed, som du nok allerede havde gættet, Shi'iter. Uthman blev dræbt i år 656 af nogle rebelske beduiner, og så blev det Alis tur til at være khalif. Mu'awiya var en anden af Muhammeds svigerfædre, og i øvrigt fætter til Uthman, så han var godt sur, og startede straks en krig mod Ali. Ali ville gerne forhandle med Mu'awiya, og det var der mange af Shi'iterne der syntes var lidt svagt, så de skred og blev derfor kaldt *Kharidjiter* (de, der fjernede sig). Ali fik ikke meget ud af at snakke med Mu'awiya, for i det Herrens år 661 (og nej, jeg vil **ikke** diskutere **hvilken** Herre, det er blot en talemåde!) måtte han forlade sit embede som khalif med en kniv i ryggen, og hans søn, Hassan, fik i stedet hans job. Nu havde Mu'awiya jo ikke gjort sig så meget besvær med at slippe af med Ali for at Hassan kunne blive khalif, og det kunne

Hassan egentlig godt forstå, når han li'som fik det forklaret, så han abdicerede straks, så Mu'awiya kunne få sit velfortjente embede.

Pyh, sikke en historie (og der er mere af den i historiebøgerne)! Kun 29 år efter Muhammeds død er Islam allerede splittet i TRE grupper: Sunnitterne (det er dem som er ligeglade med hvem der bliver valgt til khalif), Shi'iterne (det er dem som mener, at kun direkte efterkommere af Muhammed bør kunne vælges til khalif), og Kharidjiterne (det er dem som i hvert fald kan vælge deres *egen* khalif.)

For at gøre en lang historie kort (Hollywood style, mere action, mindre snak, og et par erotiske scener som den Onde Redaktion fortløbende bortcensurerer, efterhånden som jeg til tilføjer dem): Alle var uenige om hvem der var den *rigtige* khalif. Shi'iterne kunne heller ikke indbyrdes enes om, hvem af Muhammeds efterkommere der var *mest* Muhammeds efterkommer, så også her kom der splittelse. En gruppe af Shi'iterne kaldte sig for Isma'iliterne (eller "syverne") fordi de mente at den syvende khalif, Isma'il, var den sidste rigtige khalif. Fra Isma'iliterne udskiltes flere grupper, bl.a. Druserne, Sufierne og De Reformerte Isma'iliter, sidstnævnte bedre kendt som *assasinerne*!

Alamut

I sidste halvdel af 1000-tallet var der en mand ved navn Hassan al-Sabbah, som var leder af Isma'iliterne i Persien. Han var yderst populær, og havde stor indflydelse på Persiens underverden. Her skal jeg måske lige nævne, at Shi'iterne og alle deres undergrupperinger var minoriteter, der som sådan ikke var accepteret af Sunnitterne. De blev ofte forfulgt, og det var dem derfor tilladt at fornægte deres religion hvis de blev spurgt, i modsætning til hvad der var almindelig praksis i de fleste andre gammeltestamentlige religioner. Da mange Isma'iliter nok har levet skjult, er det ikke underligt, at de også har beskæftiget sig med mere lyssky affærer. Hvorom alting er, må Hassan være blevet træt af at bo på et loftskammer, for en dag i år 1090 flyttede han ind i bjergfæstningen Alamut (Ørnereden). Den daværende ejer af Alamut var noget alarmeret, da han vågnede op næste morgen og fandt, at hans hjem var overrendt af Isma'iliter, men han slap dog med livet i behold for den symbolske sum af tre tusinde dinarer (jeg ved ikke hvor meget det er omsat til nutidspenge, men det har ikke været småpenge).

Alamut lå i Alburzbjergene ved det Kaspiske hav,

Tidslinie (udvalgte begivenheder)

ca. 570 e.kr.	Muhammed fødes i Mekka.
622	Muhammed udvander til Medina, den islamiske tidsregning begynder.
632	Muhammed dør (faktisk farer han til himmels - lidt li'som Jesus, ik'?)
632-634	Abu Bakr bliver khalif, men dør.
634-644	Umar bliver khalif, men myrdes af en slave.
644-656	Uthman bliver khalif, men myrdes af beduiner.
656-661	Ali bliver khalif, men bliver også dræbt.
661-750	Mu'awiya får Alis søn, Hassan, til at abdicere, og bliver den nye khalif. Hans familie, ummajaerne, besidder khalifatet indtil år 750, og Damaskus er deres hovedstad.
750-1258	I denne periode er det en anden familie, abbasiderne, der besidder khalifatet, og deres hovedstad er Bagdad.
1090	Hassan al-Sabbah indtager Alamut
1099	Korsfarerne erobrer Jerusalem
1124	Hassan dør. Buzurg Umids søn bliver shaikh.
1187	Sultan Saladin generobrer Jerusalem.
1256	Mongolerne smadrer Alamut.
1258	Mongolerne hærger Bagdad.
1260	Mongolerne møder mammelukkerne i Palæstina, og bliver selv smadret og hærget. Så bliver de heldigvis fornærmede, og tager hjem til Mongoliet igen.
1272	En dum ægypter erobrer de sidste af assasinernes fæstninger i Syrien.

nord-vest for Teheran, og var, på grund af sin beliggenhed og konstruktion, efter sigende næsten uindtageligt. Jeg har desværre ikke kunne finde nogen tekster der beskriver hvordan det lykkedes Hassan at trænge ind i fæstningen, men da han og hans folk er sluppet ind ubemærket, taler al sandsynlighed for, at de har sendt folk ind i forvejen, f.eks. forklædt som tjenestefolk, og at disse så senere har lukket de andre ind. Hassan levede resten af sit liv i Alamut (indtil år 1124), og fik organiseret den sekt der blev kendt som assasinerne. Det var en militær orden, som bl.a. havde til formål at bekæmpe de ortodokse magthavere i Bagdad (Sunnitter). Fra Alamut drog agitatorer ud for at vinde flere tilhængere til sagen, og assasinerne kom med tiden til at besidde adskillige fæstninger i mellemøsten. Hassan oprettede også et stort bibliotek i Alamut, og skabte sin egen afart af Islam, som blev en form for mysticisme. Sekten havde inddeling i grader efter stigende religiøs fuldkommenhed, og shaikhen (som var deres betegnelse for imam, et ord der stammer fra beduinerne) var naturligvis af guddommelig natur. Hvert fort havde sin egen shaikh, og én af disse shaikher var særlig godt kendt, både blandt de kristne korsfarere og Sunnitterne. Han kaldtes for bjerg-shaikhen, og i lang tid troede man, at han var leder af assasinerne, indtil man fandt ud af, at deres virkelige hovedkvarter var Alamut. Han omtaltes ofte som „Den Gamle Mand på Bjerget“, og denne betegnelse overførtes senere til shaikhen i Alamut, da man fandt frem til denne. Hassan al-Sabbah udpegede Buzurg Umid som sin efterfølgende shaikh, men det blev i stedet dennes søn der kom til at styre foretagendet, og Alamuts kom til at eksistere mange år frem, og overlevede mange angreb fra Sunnitterne, indtil det til sidst faldt for mongolernes fremrykning i 1256. Mongolerne indtog også mange andre af assasineres borge, men de sidste par stykker, som befandt sig i Syrien, blev nedkæmpet af en ægyptisk sultan i 1272. Hvad der siden blev af assasinerne, er der ingen der ved...

Hvad udrettede de?

Assasinerne er primært kendt fra deres indblanding i korstogene. Hassan havde ikke folk nok til at opbygge en egentlig hær, og da der indenfor den kultur han var vokset op med var god tradition for snigmord, var det mest nærliggende, at skabe en mindre skare af loyale, toptrænede knivstikkere. Deres aktioner rettede sig primært mod prominente personer de enten følte som en trussel mod deres eksistens eller så som forrædere af Islam (efter Hassans fortolkning). Man kan sammenligne sidstnævnte foreteelse med Irans dødsdom over

Salman Rushdie i vore dage, blot opererede assasinerne i skjul, og oplyste sjældent den dødsdømte om hans/hendes skæbne inden de fuldbyrdede dommen. En anden type aktion kunne være rettet mod en nærtstående person til det virkelige mål. Dette kunne være en metode til at skræmme målet til at holde afstand til assasineres interesser, til at give dem hjælp med ting som de grundet sektens struktur var afskåret fra selv at udføre (såsom at lægge politisk pres på assasineres fjender), eller måske ligefrem til at give dem penge til brug i promoveringen af deres sag. Man ved at assasinerne var allieret med flere kristne fyrster i mellemøsten, hvor de var fanatiske modstandere af andre. Dette tyder klart på at situationen i mellemøsten på dette tidspunkt var styret af politik og økonomi i langt højere grad end af religion, som der jo egentlig var det oprindelige påskud for korstogene. F.eks. ved man at assasinerne ofte hjalp Hospitalsridderne og de lokale kristne adelsfolk der var allieret med disse, hvorimod de indædt kæmpede mod Tempelridderne, og de kristne fyrster der havde allieret sig med denne orden eller med de ortodokse muslimske herskere i Bagdad. Hospitalsridderne og Tempelridderne var så igen fjender af hinanden osv. Altså allierede mellemøstens ledere sig på kryds og tværs, upåagtet religion og hudfarve, udelukkende for at opnå umiddelbare politiske, økonomiske eller personlige mål. Assasinerne opererede ud fra et lidt anderledes moralkodeks end de fleste andre folk i mellemøsten på det tidspunkt, og kunne blot myrde de fjendtlige ledere de ikke brød sig om. Brød de sig heller ikke om de ledere der trådte i de nu afdødes sted, kunne de jo bare slå dem ihjel også!

Metoder

Hassan al-Sabbah tænkte sig godt om, da han planlagde sektens struktur, hvilket jeg vil beskrive lidt mere detaljeret her. Desværre er kildematerialet på dette punkt lidt spinkelt, idet mongolerne brændte det meste af Alamuts bibliotek ved stormen i 1256. Den viden der er tilgængelig omkring assasineres religion og organisation, har man primært fra personer der har været i kontakt med sekten. Dette gør det svært at skelne hvad der er sandhed, og hvad der er historier og rygter der har udviklet sig blandt datidens lokale folk.

Loyalitet & træning

Essensen i læren der udgik fra Alamut var, at almindelig religion var for masserne, og kun Shaikhen kendte de evige sandheder. Assasinerne lærte at betragte Hassan og hans efterfølgere som guddommelige, og de var derfor parate til at ofre

deres liv for deres herre. Marco Polo har beskrevet en af assasinernes træningsområder, og det er da heller ikke umuligt at han har været i kontakt med disse hemmelighedsfulde folk på sine rejser. Ifølge hans beskrivelse, blev de færdigudlærte assasiner „dopet“, hvorefter de vågnede op i en „paradisisk“ have omgivet af smukke kvinder. Efter at have tilbragt en rum tid med kvinder og udsøgt mad (tilsat euforiserende stoffer), ville de vågne op i deres munkeceller og beskrive deres „drøm“ for deres overordnede. Denne ville så forklare dem, at det var en vision af paradiset glæder, der ventede dem, når de døde i Allahs navn. Det var altså ikke ligefrem med frygt de så døden i øjnene. Andre mente de var påvirket af hashish under udførelsen af deres ugeringer, deraf deres overnaturlige styrke og frygtløshed. Begge forklaringer kan være årsagen til at de fik navnet „Hashashin“ (hashnyder), men ordet kan også have været en afledning af det arabiske ord for galning, og hentyde til deres religiøse fanatisme.

Assasinerne blev trænet i brug af kniv og daggert, og var efter sigende uforlignelige med disse. Ydermere fik de undervisning i religion, sprog, hofetikette og forklædning, og kunne således blande sig med den mellemøstlige adel uden problemer. De var altså hverken kutteklædte, eller iført sort jumpsuit. Dette satte dem i stand til at komme tæt på målene for deres missioner, og da efterfølgende flugt var uvigtig, var de således et utroligt effektivt våben.

Missioner

Assasinerne havde to typiske fremgangsmåder, når de skulle have ryddet nogen af vejen. Når det drejede sig om mindre godt beskyttede mål, skete det som regel midt på gaden. Var det om dagen, kunne man ganske enkelt stikke offeret ned i midten af en folkemængde. Flugtmuligheder var jo ikke noget „agenterne“ behøvede at lægge særlig stor vægt på, og undertiden var det endda en vigtig del af planen, at de skulle tilfangetages efter mordet. Om natten kunne de nemt omringe og dræbe ofre der færdedes i mere øde bydele, eller ved et uheld havde forvildet sig ind i disse. Her var flugt naturligvis let, og denne metode brugtes i sagens natur oftest til at ramme mindre interessante mål med, når shaikhen ikke ønskede at spille sine folks liv. Anderledes måtte man gå til værks, når man ville et mere magtfuldt individ til livs. Det var normalt at datidens adels- og handelsfolk havde penge til at beskytte sig, og de færdedes derfor som regel sammen med livvagter når de gik på gaden. Deres hjem var beskyttet af soldater og høje mure, og mange levede i fæst-

ninger. Her kom assasinernes sociale færdigheder dem til gode. De forklædte sig ganske enkelt, trængte ind i ofrenes hjem, og dræbte dem i familie og tjenestefolks påsyn. Her var flugt naturligvis umulig, men det var som sagt heller ikke vigtigt. Man kunne forklæde sig som en lokal handelsmand der ønskede foretræde for husets herre i forretningøjemed, eller måske som en gøgler der skulle optræde til en fest, måske endda som en af de inviterede gæster. Assasinerne var som oftest to eller flere til at udføre en mission, enten fordi omstændighederne nødvendiggjorde dette, eller fordi deres shaikh ville være sikker på, at missionen ville gennemført, selv om én af hans folk skulle fejle.

Falske spor

Assasinerne havde flair for anonymitet, og dette er en af grundene til at man ved så lidt om dem. Efter udførelsen af selve drabene fulgte nemlig endnu en vigtig opgave: Intrigen! Hvis en shaikh under planlægningen af et mord kunne se, at flugt ville være problematisk, udtænkte han „tilståelse“ som hans folk skulle spytte ud med (under tortur, naturligvis). Denne „tilståelse“ ville, hvis man troede på den, kompromittere folk som assasinerne så som fjender, eller ønskede skulle blive fjender af målet for det oprindelige drab. Da de jo ikke var bange for noget som helst, var det let for dem at spille komedie i torturkammeret, og med opbud af deres „sidste kræfter“ hoste navne op til bøddelen. Ofte troede man på deres forklaringer, og derfor kan et hvilket som helst mord der er begået i mellemøsten (eller andre steder, for den sags skyld) på deres tid være udført af dem, uden at tilgængeligt kildemateriale i dag vil indicere noget i den retning.

Resultater

Med disse metoder kunne assasinerne manipulere med datidens magthavere, tit og ofte uden at disse selv var klar over det. De kunne spille to fyrster ud mod hinanden i en blodig fejde over mordet på den enes søn eller kone, de kunne likvidere en købmand der blev for besværlig, og følte de sig rigtig kæphøje, kunne de dolke en adelsmands tjener, for derpå at henvende sig direkte til ham, og afpresse ham for penge og tjenester, under trusler om, at kniven næsten gang ville ramme ham selv. Altså var de skjult magtfaktor, måske af langt større betydning end man er klar over i dag.

Motiver

Da Alamuts bibliotek som sagt blev brændt, er det umuligt at sige med bestemthed, hvad der var sektens egentlige motiver for dens handlinger. Var

Hassan al-Sabbah en shi'itisk fanatiker, der havde lagt sin oprindelige plan om kamp mod sunnitterne på hylden, for at hellige sig modstanden mod korsfarerne? Eller var han, som nogle historikere påstår, slet ikke sur på sunnitterne til at begynde med, men grundlagde udelukkende sin sekt for at udslutte alle de kristne riddere i mellemøsten? Var han i virkeligheden slet ikke religiøs, men blot en kløgtigt røverbaron, der brugte religionen til at styre sine folk i korstogenes magtkampe, for at skaffe guld og magt til sig selv ved hjælp af snedig manipulation og afpresning? Var han i virkeligheden en lærd mystiker, der havde fundet løsningen på livets gåde, og kun brugte sin mafialignende organisation til at finansiere sin skole for muslimske filosoffer og mystikere? Du vælger, som spilleleder, den motivation der passer bedst ind i din kampagne. Lad det eventuelt stå åbent, indtil spillerpersonerne render ind i assasinerne så ofte, at de begynder at fatte interesse for dem. Jeg bruger selv hyppigt, at vente med at fastlægge „den Onde Organisations“ ultimative mål til et stykke henne i mine kampagner, således at jeg kan skræddersy dette til spillergruppen. Jeg plejer at vælge det mine spillere mindst venter, eller mest frygter, for at opnå størst spænding. Til et enkeltstående scenario, vil det naturligvis være at foretrække, at du har klarlagt dig assasinerne intentioner med deres aktioner på forhånd.

Rollepersoner

Ars Magica / Fantasy / Middelalder

Assasinerne er selvsikre til en Ars Magica kampagne i mellemøsten eller et middelhavsland. Måske bliver en af spillerpersonernes kollegaer myrdet i sit laboratorium, og de skal finde ud af hvem morderen er, og hvordan han er trængt ind i deres covenant. Måske bliver han fanget på vej ud, men de gennemskuer, ved hjælp af magi, den løgnehistorie han prøver at prakke dem på. Man kan også forestille sig at en adelsmand kontakter deres covenant for at få hjælp til at beskytte sig mod assasinerne, eller at de måske selv bliver forsøgt afpresset. Spillelederen har rige muligheder med valg af motiv og metode: Kan assasinerne bruge magi? Er Hassan al-Sabbah en magtfuld troldmand der er blevet udstødt af Hermesordenen, og nu forsøger at tage hævn ved hjælp af en hær af marionetter, dygtigt styret med forskellige *Rego Mentem* formularer? Bruger han i virkeligheden mordene som et led i en kompliceret fremmaning af en magtfuld dæmon? Er han selv en dæmon? Hele korstogsperioden/-området er perfekt til en middelalder-/fantasykampagne med eller uden magi.

Cyberpunk

Skræmmende! En gal morder med en granatkaster implanteret i højre arm, styrke som en bjørn, og reflekser som en kat. Har han mon taget combat drugs? Er det overhovedet nødvendigt? Til spilleledere der ønsker at bruge assasiner i deres cyberpunk kampagne, kan jeg varmt anbefale George Alec Effingers roman *When Gravity Fails* og R. Talsorians Cyberpunk 2.0.2.0. supplement af samme navn. Disse bøger omhandler ikke assasiner, men er et godt udgangspunkt for en kampagne i et muslimsk fremtidsmiljø.

Espionage

Hemmelige organisationer er hjørnesten i enhver spionhistorie, og assasinerne er både hemmelige og organiserede. Lad dem have overlevet mongolerne, enten ved at skjule sig i huler dybere inde i Alburzbjergene, eller ved at flygte til f.eks. Europa. De har nu adgang til moderne teknologi, og bør i særdeleshed have indgående kendskab til forskellige sindspåvirkende stoffer de enten indtager selv, eller bruger mod deres ofre.

Cliffhanger

Assasinerne er yderst brugbare i denne genre. Lad dem være bosat et sted i mellemøsten, og helst i en endnu uopdaget, før-bibelsk ruinby, hvor de vogter en kostelig skat, som nazisterne er ude efter. En anden mulighed er at lade dem samarbejde med Hitler i jagten på en okkult genstand skjult i en hule i Nordafrika. Spillerpersonerne må hitte ud af hvordan de kommer nazisterne i forkøbet, og hvad det er for nogle mystiske arabere der er efter dem hele tiden.

Call of Cthulhu / Horror

Du kan lade assasinerne være din lokale "friendly neighbourhood cult" der under påvirkelse af euforiserende stoffer får ordrer fra uævelige guder om at "gække ud" og slå ihjel. Du kan også lade dem være på det godes side, og kæmpe mod onde sekter der tilbeder endnu ondere guder. Deres samarbejde med Hospitalsridderne i middelalderen har måske netop været baseret på denne kamp mellem godt og ondt, hvor Tempelridderne har været satanister og mongolerne har været styret af en ond, kinesisk dæmon. Assasinerne har længe måttet leve i skjul, fordi mange ledere over hele verden tilbeder mørkets magter, og spreder ond-sindede rygter om de paramilitære, muslimske eksorcister.

Andre grupper

Der har i historiens løb været talrige organisationer, der har lignet assasinerne på mange punkter. Der er ikke plads til dem alle i denne artikel, men da de ligeledes kan bruges i rollespilmæssige sammenhænge, vil jeg lige nævne et par stykker her:

Thuggee-kulten

Thuggeerne var dyrkere af den hinduistiske døds-gud, Kali. De holdt til i skjul i Nordindien, og udførte mange rituelle drab, indtil de blev udryddet under Englands kolonistyre. Måske findes der stadig nogle tilbage, og hvis du har set „Templets forbandelse“ med Indiana Jones, er de jo ikke noget ukendt fænomen for dig. I øvrigt stammer det engelske ord „Thug“ (bølle) fra disse... øh... bøller.

Ninjaerne

Hvem kender ikke de sagnomspundne ninjaer! De opstod i Japan i den tidlige middelalder, og var oprindelig en organisation der var dannet af udstødte samuraifamilier for at beskytte sig selv. Efterhånden blev de dog mere og mere til fals, og lod sig leje ud til daimyoerne (herremænd), der brugte dem til at skaffe besværlige rivaler af vejen, uden selv at skulle møde dem i åben kamp, som jo var skik og brug den gang. Det siges at flere ninjaer siden hen har skjult sig i kloaksystemerne under større amerikanske byer, hvor de spiser pizzaer,

Litteratur

Ønsker du at vide mere om assasinerne, kommer du på lidt af en opgave. Du kan ikke gå på biblioteket og låne en bog om dem, men der er masser af godt materiale du kan bruge til din kampagne i historiebøgerne omhandlende korstogsperioden, og hist og her kan du finde lidt om assasinerne. Selv har jeg i forarbejdet til denne artikel gjort brug af følgende bøger:

Politikens verdenshistorie bd. 9, Politikens forlag
 Politikens religionsleksikon, Politikens forlag
 Illustreret religionshistorie bd. 3, G. E. C. Gads forlag
 Religionshåndbogen, Gjellerup & Gad
 De religiøse ideers historie bd. 3, Gyldendal
 Korstogstidens riddere, Gyldendal

En anden bog der kan være god at bruge, er rollespilsfirmaet Palladiums „Weapons & Assassins“, der giver en kort gennemgang af både assasiner, den indiske Kali-kult, og ninjaer. Den er desværre ret svær at få fat på.

men jeg tror nu det er en avisand. Lidt ligesom dengang med alligatorbaberne der blev skyllet ud i toilettet, og senere bed arme og ben af renovationsarbejderne...

Cosa Nostra

Ja, hvem kan ikke huske Robert de Niro som „Scarface“ Al Capone, Cappelletti i *The Untouchables*. Den sicilianske mafia startede sin virksomhed i USA med, ligesom ninjaerne i Japan, at beskytte de svage (i dette tilfælde sicilianske immigranter). De begyndte dog hurtigt at opkræve „beskyttelsespenge“ fra snart alle og enhver, og lynhurtigt blev de involveret i sprut, narkotika, ulovlig casinovirksomhed og meget mere. Den lille, handy Thompson maskinpistol med sit karakteristiske tromlemagasin var i starten af mafiakrigene lovlig at bære på gaden til selvforsvar i USA, men man kom hurtigt på bedre tanker...

Moderne terrorisme

Mange terrororganisationer i vore dage har, udover deres politiske idealer, også en religiøs holdning. Man kunne godt forestille sig en af disse organisationer struktureret på samme måde som assasinerne, ja, måske fandtes assasinerne endnu, skjult som en islamisk fundamentalistisk terrororganisation dagspressen endnu ikke havde fået nys om...

Og listen forsætter...

Yakuzaen, Triaderne, Gurkaerne, Khambaerne, Tempelridderne, Minnesota Militsen, Hjemmeværnet, Jehovas Vidner osv. Altsammen undergrundsorganisationer med en evne til at indgyde deres medlemmer en ubrydelig loyalitet og en skræmmende dødsforagt. Fantasy, Science Fiction, Horror... Med lidt fantasi, kan de passes ind hvor som helst.